

[Thomsen.]

faktisk er af en saadan Art, saa bør Staten efter min Mening som Borgernes Beskytter virkelig ogsaa kunne aflive en farlig og en overbevist Forbryder.

Vi fra vor Side vil derfor medvirke til, at Spørgsmaalet som foreslaaet bliver afgjort af en kompetent Forsamling, og en kompetent Forsamling maa i dette Tilfælde være hele Vælgerbefolkningen.

Holstein: Først vil jeg tillade mig at fremsætte nogle Bemærkninger til den højtærede Justitsministers kriminalpolitiske Betragtninger imod Dødsstraffens Genindførelse og derefter nogle Bemærkninger om den forfatningsmæssige Side af det Lovforslag, her er til Behandling.

Den højtærede Justitsminister anfører som Hovedindvending imod Dødsstraffens Genindførelse, at den ikke virker præventivt, altsaa ikke virker afskrækkende over for andre Forbrydere, at den er et brutalt korporligt Indgreb, der ikke stemmer med den retshistoriske Udvikling paa Strafferettens Omraade, som de sidste halvandet Hundrede Aars Udvikling udviser, nemlig en Udvikling mer og mer bort fra de korporlige Straffe over til Frihedsberøvelse, og endelig at der ikke kan føres statistisk Bevis for, at Kriminaliteten er tiltagende her i Landet.

Jeg vil om disse den højtærede Ministers Betragtninger sige, at de rammer som Indvendinger principielt lige saa vel det Retssikringsmiddel, som den højtærede Minister har bebudet, at han vilde søge gennemført, nemlig Adgangen for Staten til at lade samfundsfarlige Voldsforbrydere kastre. Sagen er nemlig den, at der haves heller ikke fjerneste Vished for, at et saadant Retssikringsmiddel vil virke afskrækkende over for andre Voldsforbrydere. Endvidere er det et legemligt Indgreb af en Beskaffenhed, som vi hidtil ikke har haft det, og som man for saa vidt kan sige strider imod den humaniserende Udvikling af Kriminalretten gennem de sidste halvandet Hundrede Aar. Og endelig kan man ogsaa med Hensyn til dette Straffemiddel med Rette hævde, at Erfaringerne maa først høstes; der er gaaet saa kort Tid, efter at den nye Straffelov er traadt i Kraft, at en saa vidtgaaende principiel Straffereform saa faa Aar efter ikke er paa sin Plads. Dette kan man i og for sig lige saa vel indvende imod Kastrering, som man kan det imod Genindførelse af Dødsstraffen.

Men hvorfor er den højtærede Justitsminister Tilhænger af nu, saa faa Aar efter,

at den almindelige borgerlige Straffelov er vedtaget og traadt i Kraft, at gaa til saa vidtgaaende korporlige Straffe eller Retssikringsindgreb som Kastrering, hvorfor? Jo, fordi han føler, at her tiltrænges et Supplement, at Retssikkerheden paa disse Omraader kræver at faa en videregaaende Plads i Strafferetssystemet, end man hidtil har haft, paa den individuelle personlige Beskyttelses Bekostning, og fordi han — det gaar jeg ud fra, og jeg tror, han har Ret, det sagde jeg ogsaa forleden Dag — har den Overbevisning, at han ved at fremkomme med Forslag til en saadan Ændring af Strafferetten er i Overensstemmelse med den almindelige Retsbevidsthed i Befolkningen. Det er Grundene til, at han gaar til denne radikale Reform paa dette Omraade saa faa Aar efter, at den borgerlige Straffelov er blevet vedtaget.

Men naar det principielt er berettiget — og det har jeg givet min Tilslutning —, saa kan man ikke, i samme Aandedræt og med de samme Argumenter, som man har anvendt imod Dødsstraffens Genindførelse, gaa ind for en Straf som Kastrering, man kan ikke sige, at det ene er berettiget og det andet ganske uberettiget, for det er i Virkeligheden principielt ganske ensartede Betragtninger, som ligger til Grund for Betimeligheden af den ene Strafs Indførelse som en ny Straf og for Genindførelsen af en tidligere Straf, nemlig Dødsstraffen.

Man kan selvfølgelig sige, at naar man kastrerer et Individ, saa berøver man ham ikke Livet som levende Væsen. Men man berøver ham Livet som Kønsidevid; man berøver ham Livet som maskulint Individ. Det gør man, og hvorfor gør man det? Man gør det i den almindelige Retssikkerheds Interesse paa den individuelle Interessens Bekostning, fordi man siger, at Samfundsinteressen her gaar forud for Individets Interesse. Og ganske den samme Betragtning kan principielt anføres til Fordel for Dødsstraffens Genindførelse.

Det kan ikke nytte noget at henvise til Statistik og statistiske Erfaringer her og i andre Lande og for Aar tilbage og nu, thi det er umuligt at sondre ud et ensartet Sammenligningsgrundlag, saaledes at Aarsag og Virkning er ensartet isoleret paa dette Omraade, og saaledes at man derefter rent rationelt kan træffe sin Afgørelse. Spørgsmaalet om Genindførelse af Dødsstraf ligesom Spørgsmaalet om Indførelse af et Retssikringsmiddel som Kastration, det er et Spørgsmaal om, hvor stor Vægt man vil tillægge Samfundslivet paa det individuelle Livs Bekostning, det sunde Sam-